„Danskeren,"

ET NYHEDS- OG OPBYGGELSES-BLAD FOR DET DANSKE FOLK I AMERIKA.
udgivet af
Danish Lutheran Publishing House,
Blair, Nebraska.

„Danskeren" udgaar Onsdag i hver Uge.
Pris pr. Aargang:
De Forenede Stater $1.50. Udlandet $2.00
Bladet betales i Forskud.
Bestilling, Betaling, Adresseforandring, etc. med Undtagelse af Bidrag til Bladets Indhold adresseres
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

Alle Bidrag til Bladets Indhold — Korrespondancer, Afhandlinger og andre Artikler — sendes til dets Redaktør:
A. M. ANDERSEN, Blair, Nebr.

Entered at Blair Post office as second class matter.

Advertising rates made known upon application.

I Tilfælde af, at Bladet ikke modtages regelmæssigt, bedes man klage til det stedlige Postkontor. Skulde dette ikke hjælpe, bedes man henvende sig til „Danskeren"s Kontor.

Naar Læserne henvender sig til Folk, som averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysning om det averterede, bedes de altid omtale, at de saa Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Støtte.

Korrespondenten, som i sidste Nr. meddelte om Sangkoncerten i Racine, beder os videre meddele, at Festen gav et Overskud af $200 hvilken Sum de fire Kor overrakte Samfundet som Gave.

Tredive Tusinde Kvinder demonstrerede forleden i Glasgows Gader og fordrede Undertrykkelse af Likørtrafikken i det mindste indtil Krigen ender. Det var den største Kvindeparade, som Skotland nogen Sinde har set.

Fra Schweitz kommer den Nyhed, at dette neutrale Land begynder at lide af Mangel paa Livsfornødenheder, saa meget er der bleven udført til Tyskland. De berømte Schweitzerkreaturer skal næsten alle være forsvunden; Ejerne har solgt dem til Slagt til høje Priser.

Verduns Indtagelse før 1. August forudsagdes af tyske militære Autoriteter i Depecher over Amsterdam den 26. Maj. — Fra samme Kilde meldtes det, at Kejseren agter at følge Sejren ved Verdun med en aaben Appel om at ende Krigen. Han vil rimeligvis i denne Appel suggestere, at Præsident Wilson eller Hovedet for nogen anden neutral Magt paatager sig Opgaven at indlede Fredsunderhandlinger med de Allierede.

Ved Den for. nor. Kirkes Seminars Afslutning modtog ifl. „Luth. 30 Kandidater deres Diplomer ved en vellykket Graduationsfest. Prof. Johnsen talte paa Fakultetets Vegne til Kandidaterne. Hans Tekst var Frelserens Ord: „Høsten er stor." Skolens Præsident, Prof. Bøckman, tog Eksamensløftet og uddelte Diplomerne, efter at han havde rettet nogle Formaningsord til Klassen, knyttet til Ordene: „Naar Kristus kommer, skal han kundgøre os alt." Paa Graduenternes Vegne talte Kandidat Iversen.

De 5 theologiske Studenter, som var oppe til Afgangseksamen, skriver H. H. i „Kr. Sml." for 11. Juni, bestod alle Prøven og er saaledes nu færdige til at gaa ud i den danske Kirkes Tjeneste; der er da ogsaa allerede kaldt paa de fleste af dem, og de vil komme i Virksomhed hver paa sit Sted kort efter Aarsmødet . . . tre forventes at blive ordineret ved det forestaaende Aarsmøde. Een skal være Medhjælper ved Ashland Højskole. En anden agter at gøre en Danmarkstur, førend han melder sig til Tjeneste.

Talende Tal. Missionstal, som rapporteredes til Presbyterianernes National General Assembly i Atlantic City er ret opmuntrende. „The foreign Board", et af de største Missionsselskaber i Verden, havde haft en Indtægt det sidste Aar af $2,286,000, $33,000 mindre end sidste Aar fra Menighederne. En Gæld af $101,000 ved sidste Aars Begyndelse var bleven reduceret med $51,000, og siden Regnskabet var afsluttet yderligere reduceret til $44,000, Gældens nuværende Størrelse. I et Aar, hvor den financielle Situation var vanskelig, modtoges der til de forskellige Kasser $27,000 mere end forrige Aar, da den financielle Stilling var stigende.

Hvem behøver Evangelisme? En baptistisk theologisk Professor bekender, idet han skriver til „The Standard", at det er væsentlig de Samfund, der ikke tror paa Skriftens Lære om Genfødelse i Daaben, som maa stole paa periodisk eller kronisk „Evangelism" for deres Eksistens. Han skriver: „Andre Samfund kan bestaa lang Tid uden Evangelisme; de, der tror paa Genfødelse i Daaben, behøver den næsten slet ikke. En stadig Strøm af Børn tilflyder dem som Medlemmer. De, som tror paa Frelse gennem Opdragelse (education) er næsten ligedan stillede. Men Baptisterne, som tror paa genfødte Kirkemedlemmer, maa frembolde Sandheden i Aandens Kraft for Samfundets Individer, eller snart gaa til Grunde af Mangel paa nye Rekrutter." Vi lægger Mærke til, at sidste Sætning indeholder den anmassende Paastand, at kun Baptister er virkelig genfødte eller forkynder Sandheden i Aandens Kraft for Samfundets Medlemmer.

Præsident-Nominationerne.

Man kan fristes til at tænke og næsten til at sige: Lad de professionelle Politikere om det!

Ja, Landet styres jo, selv om Menigmand ikke bryder sit Hoved ret meget dermed, og saa er det jo meget lettere, og mageligere ikke at lade sig forstyrre af alle disse politiske Kampagner.

Men — Sagen er nu alligevel, at dette Land behøver Embedsmænd, Styrelse, Regering, eller hvad man vil kalde det, saa vel som ethvert andet Land, og vi har jo ingen, der er født til at være Regenter, saa vi maa vælge nogen dertil.

Og vi har nu engang gjort det til vort politiske Løsen: „Regering af Folket, ved Folket og for Folket."

Og at lade de professionelle Politikere besørge Valgene for os, det kan let blive lige saa farligt som at have fødte Regenter. Vi er ved Landets Grundlov sikrede imod Demagogvælde derved, at der er givet enhver Borger Lejlighed til at øve Indflydelse paa Valget af Embedsmænd lige fra de mindste, de lokale eller kommunale, til Landets højeste Embedsmand, Præsidenten.

Disse Forbemærkninger gør vi for at gøre det indlysende for vore Læsere, at vi bør følge med i de politiske Kampagner, enten vi føler Tilbøjelighed dertil eller ej. Med Retten og Lejligheden, der er givet os til at øve Indflydelse paa Politikkens Gang, følger der ogsaa Ansvar.

Det var saa Præsidentnominationerne, vi denne Gang skulde sige lidt om; de er jo Dagens Emne.

Republikanerne og de Progressive har holdt deres Nationalkonventioner i Chicago i afvigte Uge; Demokraterne holder deres i St. Louis i denne Uge.

De to førstnævnte prøvede paa at genforenes, men det lykkedes ikke. De Progressive holdt fra først til sidst uvægerlig og med megen Begejstring fast ved Col. Theodore Roosevelt som deres Kandidat, saa her var Valg eller Stemmegivning helt overflødig. Republikanerne lykkedes det, at samle Stemmerne om Højesteretsdommer Hughes.

Roosevelt nægtede at tage imod de Progressives Nomination; Hughes tog imod Republikanernes.

What next? som Amerikanerne spørger.

Da dette skrives, har Demokraterne endnu ikke valgt deres Kandidat, men vi ved paa Forhaand, at Præsident Wilson vil blive nomineret uden nævneværdig Modstand.

Men hvad Udsigt kan Republikanerne have til at vælge deres Kandidat? Vi mener meget ringe Udsigt.

Deres Valg er falden paa en meget god Mand, det er der ingen Tvivl om.

Men — men —— Forhistorien?

I 1912 spillede det republikanske Parti i Grunden fallit, og dets Ledere indsaa nu, at dersom Partiet atter skulde komme til Magt, saa maatte det faa de Progressive tilbage.

Derfor var i Grunden ogsaa alle de gamle „Standpatters" og politiske „Bosses" sat ud af Spillet i Aar.

Men det gamle Parti havde jo Navnet og Forhistorien, saa der kunde aldrig være Tale om Genforening uden under det gamle Navn.

Og Expræsident Taft var ogsaa fuldstændig ude af Spillet, at ingen turde tænke paa ham som en Mulighed. Det var i Grunden kun progressive Republikanere, der kom i Betragtning.

De Progressive havde i Virkeligheden vundet en mærkelig Sejr; og da der ikke oprindelig havde været kæmpet for et Partinavn, men for Principper, saa kunde deres Maal siges at være naaet.

Men den unndgaaelige Følge deraf maatte blive, at paa samme Tid som det gamle Navn maatte blive staaende, saa maatte Roosevelt og ingen anden blive det genforenede Partis logiske Kandidat; thi ingen vil vel nægte, at det er ham, der har været Forkæmperen for de Principper, der har sejret, og at han som Statsmand betragtet er et Hoved højere end Resten!

Selv altsaa, om den republikanske Konvention vilde undgaa den Ydmygelse at tage Roosevelt som Kandidat, saa maa man ikke undre sig over, om Flertallet af de Progressive fer, at Republikanerne ikke har gjort, hvad de burde gøre for at faa dem tilbage.

Den republikanske Konvention i Chicago har handlet imod de Progressive, som Drengen gjorde med Ærterne, han ikke holdt af, da han vendte Skeen baglænds og sagde: „Vil I med, saa hæng paa!"

Men vil de Progressive hænge paa? Det er meget tvivlsomt.

At Roosevelt ikke vilde tage imod Nominationen og lede et tredie Parti under en ny Kampagne, efter at det, han kæmpede for, væsentlig havde sejret inden for det republikanske Parti, det var, hvad man kunde vente. Han havde jo stadig hævdet, at det ikke var Person, men Sag det gjaldt.

Men, som sagt, Spørgsmaalet er nu — ikke hvad han vil, men hvad de Progressive vil, der indsaa, at Roosevelt var den logiske Foreningskandidat.

De kommer rimeligvis ikke til at fortsætte Organisationen, men hvad saa?

Præsident Wilson bliver Demokraternes Kandidat, og Republikanerne kan nu kritisere hans Administration saa meget de vil —Dfk. Red. er særlig imod Demokraternes Philippiner-Politik og mener ogsaa, at Wilsons Udlandspolitik kunde have været bedre — saa er Wilson en dygtig og hæderlig og god Mand, saa han vil drage Stemmer blandt de Progressive.

Og hvor meget eller hvor lidt det kan have paa sig, saa har Demokraterne allerede begyndt at pege paa det usømmelige og fordærvelige i at tage en Mand ud af Højesteretten og gøre ham til en politisk Forkæmper. Det vil blive brugt imod det republikanske Parti og dets Kandidat.

Saa vil mange sige, det er ingen Ulykke, om Wilson faar en Termin mere, og om der overgaar det republikanske Parti nok en Ydmygelse.

Søndagsskoletekster.

Efter Redegørelsen fra Søndagsskolekomiteens Møde i Fremont havde vi egentlig ventet en Drøftelse i Danskeren af det Søndagsskolestystem, som Komiteen har planlagt. Flere Nr. af Danskeren kom, men intet om denne Sag. Endelig, i Danskeren af 2. Juni bliver vi glad overrasket ved at finde en Artikel angaaende denne Sag af Mr. L. P. C. Highby. Tak, Mr. Highby! Det gør godt at se, at en Mand med flere Aars Erfaring i Søndagsskolen kunde interessere sig i vor Plan, selv om De vilde gaa en noget anden Vej, end den Komiteen foreslaar.

Med Hensyn til Mr. Higbys Plan angaaende Lærebogen, saa er den saaledes: „Jeg vilde inddele Balslevs Lærebog i 104 Lektier. Det vilde altsaa tage 2 Aar at gennemgaa den. Jeg vilde numerere hvert Bibelsprog og Anm. osv. 1, 2, 3, 4 for de forskellige Grader og Aldre i Skolen. Fjerde Grad skulde altsaa lære det hele, tredie Grad alt numereret 1, 2, 3, osv. nedad."

Men det er jo akkurat Komiteens Plan. Dog ser jeg nok, at hvor jeg forklarer Numereringen af, hvad hver Klasse skal lære, kunde det forstaas, som om hver Klasse kun skulde lære, hvad der er mærket med dens Klassenummer. Det skulde forstaas saadan, at de ogsaa lærer det, der er mærket med de Klassenumre, som er gaaet forud. Det vil man ogsaa kunne forstaa, naar jeg gør opmærksom paa, at naar et Barn forfremmes til en højere Klasse, laar det samme Lektie over igen som i den foregaaende Klasse, kun i udvidet Form. Kun denne Bemærkning for at fjerne Misforstaaelsen.

Med Hensyn til Hjælp for Søndagsskolelærerne var det Tanken at give Vink i Anmærkninger under hver Lektie i Tekstbogen. Maaske vi bedst kunde bruge Pamfletter til at begynde med.

Med Hensyn til Bibelhistorien var det jo vor Tanke at bruge Mrs. Christiansens „Bible Stories", som vore norsk-lutherske Brødre bruger, til de mindste Børn. Der udgives gode Billeder til denne Bibelhistorie, visinok gennemgaaende fuldt saa gode som dem til den internationale Tekst. Bibelhistorien til de større Børn skulde indeholde de samme Fortællinger, kun i udvidet Form. Paa den Maade kan man bruge de samme Billeder for hele Skolen. Selve Balsleys Bibelhistorie vil altsaa ikke blive brugt, men denne Bibelhistorie indeholder væsentligt det samme, saa Barnet vilde alligevel ikke være fremmed for Balsleys Bibelhistorie, naar det gaar ind i Konfirmandklassen.

Bliver vor Plan nu realiseret, saa vil de Søndagsskoler, som bruger de internationale Tekster, følgelig komme til at forkaste dem, dersom de vil gøre Brug af vort eget. Men det er vel kun den mindste Del af vore Søndagsskoler, der bruger det internationale System. Antog man saa det, vilde jo alle de andre komme til at gøre en Forandring.

Hvad vi end gør, lad os gøre et ærligt Forsøg paa at give vore Børn det bedste.

N. C. Carlsen.

Brev fra Japan.

Nr. 75.

Seminariets Aabningsfest.

Sig ikke, at Miraklernes Tid er forbi. Jeg har da i alt Fald set mange, for Resten ogsaa selv erfaret nogle, baade til Sjæl og Legeme; og det længe før jeg kom til Japan; ellers var jeg maaske aldrig kommen her.

Men det var jo Seminariets Aabningsfest, jeg skulde tale om, og den var vel ikke i Ordets rette Forstand et Mirakel. Det var dog den, der fik mig til at staa stille og tænke mig lidt om, og der var nok at tænke paa, ogsaa nok af det, der bragte en til at tænke paa Mirakler.

Netop i disse Dage er det 20 Aar, siden det blev bestemt, at jeg skulde rejse hjemmefra; det hjælper med til, at man vender Blikket tilbage over de svundne Aar.

Netop i disse Dage er det 15 Aar, siden jeg holdt min første Prædiken i Kurume. Da var der bar Bund, og lukkede Døre næsten alle Vegne. Nu er der en lille Menighed der, og af dens Midte er der nu udgaaet fire unge Mænd, som helt har givet sig hen til Arbejdet for Guds Rige og har været med til at indsamle en Del Frugt allerede.

Foruden Indadomi i Amerika var der sidst i Marts allerede fire unge til, som var i Færd med at forberede sig til Optagelse paa Seminariet. Desuden var der 5 unge, der ønskede at sættes i Vej til saadan Forberedelse.

Tillige var der 20 unge Mænd, som har funden Herren ved det Arbejde, som er udøvet af en af de første fires Virksomhed, der begærede Optagelse paa Seminariet.

Sikkerlig, det er Mirakler, saasandt som vi ved det Ord forstaar en Gerning, der kun kan tænkes mulig ved Guds Ords direkte Indgriben. Menneskelige Aarsager forslaar ikke til at forklare disse Ting. „Af Herren er det sket, og underligt for vore Øjne." Ham tilkommer Takken og Æren.

Det var 11. April, at vi holdt Aabningsfest for tredie Gang i syv Aar. Og denne Gang havde vi otte tiltalende begejstrede unge Mænd at begynde med. Det har vi ikke haft før. Lad mig fortælle lidt om dem, saa at I kan faa mere Interesse for dem og bedre

Tsuboike, er den, der har været antaget længst. Hans ældre Broder var Ven og Kollega af den Kameyama, der nu er Evangelist i Hida. De blev kristne samtidig og bestemte samtidig, dersom Herren aabnede Vejen for dem, at de da vilde tjene Herren som Ordets Forkyndere. Meget daarlige Øjne var dog kun en af de mange gyldige Grunde, der gjorde det umuligt for den ældre Tuboike at følge sin Ven Kameyama til Seminariet.

Men saa arbejdede han hjemme. Sine yngre Søskende fik han med til Søndagsskole, hvor han selv begyndte at undervise, saa fik han Forældrene interesserede og fik Lov til at have ugentlige Møder i sit eget Hjem; saa blev de to yngste Søskende døbt i 15 og 17 Aars Alderen, lidt senere begge Forældrene. Nu er han selv Diakon i Menigheden, hans Hustru er kristen som han, og paa ægte lutherske Vis skyndte de sig med at faa deres lille Søn døbt.

Den allerførste Frugt af vor Søndagsskole var Inadomi. Han begyndte med at komme til Søndagsskolen i vort Hjem allerede i 1901, lige efter at vi var flyttede til Kurume, og blev døbt i 1908. Den næste Indhøstning bragte fire; blandt dem var de to Tsuboike-Søskende; nu er Datteren Præstekone, idet hun blev gift med Kameyama, og det er Sønnen eller Broderen, der er med paa Seminariet nu. Han er 23 Aar. Efter at han blev antaget for 4—5 Aar siden, læste han lidt privat, saa arbejdede han en Tid for mig, idet han mimeograferede mine Foredrag for Seminariet. Derefter blev han Soldat, tjente som Sygeplejer, kom som saadan med til Tsingtao, kom usædvanlig tidlig tilbage, kom herned til Kumamoto i Fjor Sommer, studerede Historie, Geografi, Mathematik, Sprog osv. for at naa saa langt frem som paakrævet for Optagelse paa Seminariet.

Han er i Virkeligheden af en livlig Natur, og vi har altid haft godt Haab om, at han skulde blive til noget godt, men i de første Aar kneb det meget; det var, som kunde han ikke ret drive sig selv. 2½ Aar i Kejserens Trøje har dog gjort stor Forandring heri. I det Aar, han studerede her, har han taget et Aars Pensum i tre Maaneder og vundet sine Læreres Agtelse.

Han begyndte at undervise i Søndagsskolen, da han var 18 Aar, ligeledes har han talt ved de unges Møder, og vi har det Haab, at han skal udvikle sig til en dygtig Arbejder; naturlig Begavelse har han, og vi kan da heller ikke forstaa endet, end at han ogsaa har det vigtigste af alt: Herrens Aand.

Kameyama. Da Tsuboike og Søster blev døbt i 1910 var denne da fattenaarige Yngling den tredie af de fire, der var blevne kristne gennem Søndagsskolens Arbejde. Han var Søn af en nu afdød ældre Broder af vor egen Kameyama, der nu arbejder i Hida. Det var saaledes Onkelen, der fra først af fik fine Nevøer til at gaa i Søndagsskole. Denne, hvis Navn er Katsuhito, der betyder Sejrsfyrste, kom i Huset hos en Prokurator som Skriver. Efter at Onkelen kom paa Seminariet traf det meget stærkt i denne unge Mand, og et Aarstid efter ansøgte han om Antagelse. Vi antog ham først paa Prøve et Aars Tid, i hvilken han bl. a. mimeograferede for mig. Han viste sig at være en sejg udholdende Slider, i hvilket han lignede Onkelen. Tilsyneladende er de tykhovede, det tager en Del Tid at faa en ny Tanke ind i dem, men er den der, saa bliver den der, og den giver Plads for andre. Begges Udvikling synes ikke alene at have begyndt sildigt, men ogsaa at have foregaaet med ualmindelig Langsomhed. Men der er Krummer i dem; Onkelen har langt overskredet vore bedste Forhaabninger, og Nevøen lader til helt igennem at slægte ham paa. Han er allerede kommen til at tale ret flydende, og at han helt igennem er af Sandhed har vi al god Grund til at være overbeviste om. De sidste tre Aar har han forberedt sig som special Student ved Mellemskolen her.

Okuma blev døbt et halvt Aars Tid efter de to foregaaende. Kort efter var han, skønt ikke fulde 18 Aar, kendt som en ualmindelig dygtig Taler ved de unges Møder. En Tid kom han i Naturalismens Klør, da Læsning havde stor Tiltrækning for ham, og hans Stilling som Skrivemedhjælper paa Raadhuset gav ham god Tid. Men han kom lykkelig over den vammelige Sump, der aarlig sluger saa mange af Japans bedste unge Mænd. Men det kostede svære Kampe, der dog kun tjente til, at han kom Herren nærmere, og derved var Ønsket om at blive en Herrens Tjener bleven fuldt modnet hos ham. Skønt yngre end de forrige to har han større Aandsmodenhed. Som Taler holder han sig nøje til Evangeliets ældgamle Budskab, men hans ualmindelige Talegaver, parret med en skarp Indsigt, gør ham det let at holde en stor Forsamling selv paa aaben Gade. Børnene sidder med aaben Mund, naar han fortæller dem en almindelig Fortælling i Bibelhistorien. Vi har det Haab, at vi i ham vil faa en mere end almindelig dygtig Arbejder. De sidste to Aar har han sammen med Kameyama (Katsuhito), forberedt sig ved Mellemskolen her.

Machino er det ikke saa længe siden jeg har skreven om, da han var en af dem, der i Fjor blev døbt i Hida, vunden dels ved Matsumotos, dels ved Kameyamas Virksomhed. Han er saaledes Barnebarn af Kurume Menighed. Vi plejer ikke at tage dem saa hurtig efter Daab, men dels havde han langt mere Modenhed, da han blev døbt end de fleste; han havde jo hørt lige fra 1911, da vi holdt det allerførste Møde i Hida; dels har han i den korte Tid efter sin Daab udvist ualmindelig Missionsiver og vundet et ikke helt overfladisk Kendskab til sin Bibel; desuden har han gode Evner og har faaet saa megen Uddannelse, at han kunde gaa lige ind i Seminariet, saa vi bestemte os til at gøre en Undtagelse med ham. Af de fire er han den yngste, idet han endnu ikke er fuldt ud 22 Aar gammel.

Det er saa de fire, der er kommen til Seminariet fra vore Menigheder. Jeg har omtalt dem saa indgaaende, fordi jeg meget ønskede, at der vilde være mange af Læserne, som ret vilde slaa Kreds om dem, at deres Skoleophold nu maa blive virkelig befrugtende for dem, saa de kan blive Kar til Herrens Ære.

Foruden disse fire er der fire til fra den amerikansk lutherske Missions Menigheder.

Sakai er 20 Aar, han er fra Saga; de sidste fem Aar har han gennemgaaet Mellemskolen her og er den første af dens Studenter til at gaa ind i Seminariet. Han prædiker meget godt og er i det hele en lovende ung Mand.

Hashino er ogsaa fra Saga og har gennemgaaet Mellemskolen der, ham saa jeg ikke før Skolen begyndte, saa jeg kan kun sige om ham, at han har et godt Lov paa sig og ser ud til at fortjene det.

Takase er kommen til Herren ad underlige Veje; han er 25 Aar, ualmindelig energisk, afsyneladende dybt greben af Herren, og da han har ret god Begavelse, haaber jeg meget af ham; det sidste Aar har han læst sammen med Tsuboike, derved har jeg set meget til ham og faaet ham meget kær.

Tsue er ogsaa 25 Aar, han blev døbt, mens han var paa en Mellemskole, der tilhører Methodisterne, nu lever han i sit Hjem, ca. 5 Mil ude paa Landet; han er ikke antagen som Student, men har faaet Lov til foreløbig at gaa med i Klassen, hvad der er i ham, ved vi ikke endnu; de, der kender ham, roser ham.

Det er disse otte, hvis Undervisning til Dels er min Pligt og min Forret. Det lader til at blive et dejligt Arbejde; vil I bede for mig, at det kan blive et virkelig aandsbaaret Arbejde?

Eders Udsending

J. M. T. Winther.

Takter af Livets Koncert.

(Af X.)

Den Violinist, der engang har haft en ægte Stradivarius i Hænder og har kaldt de dybe Stemninger frem, som gemtes i dens Bryst, vil have følt det som et af Livets mindeværdigste Øjeblikke. Der siges nok, at Nutidens Instrumentmagere meget vel kan lave lige saa ædle Violiner som hin gamle Mester blandt Mestre. Maaske. Men der er eet, som ingen endnu har gjort Stradivarius efter, og det er den Inderlighed, han gav sine Hænders Gerning at kunne tolke.

En ægte „Strad." er en sjælden Fugl. At eje een anses derfor med Rette som noget førsterangs.

I Storbyen New Orleans levede for en Menneskealder siden en Rigmand. Han mente at ville omgive sig med mærkelige Sager af forskellig Art — Ting, som kun en Pengemand kan anskaffe sig.

Blandt andet vilde han da ogsaa have en ægte „Strad", koste, hvad den vilde, og henvendte sig desangaaende til den navnkundigste stedlige Instrumenthandler (som forøvrigt hed Philip Wehrlein), om han kunde skaffe en saadan Violin.

„Sure", svarede den Handlende.

„Godt," vedblev Rigmanden, „jeg skal ikke puge eller tinge om Prisen; kun maa det være garanteret ægte Vare."

I god Tid fik da Matadoren sig en „Strad" forevist. Det var et Mesterværk af en Violin. Den Handlende udpegede alle de Kendemærker, der er foregne ved Stradivaris bedste Periode: den mærkelig bløde, gennemsigtige Fernis (som ingen mutildags kan eftergøre); den smukke, regelmæssigt nedrede Ahornsplade, hvoraf Ryggen var lavet; at Skyggebølgerne i Siderne laa paa skraa, lænede sig mod den brede Ende; og saadant mere, men ikke mindst Plakaten, der var klæbet paa Bagens Indside, hvorpaa den gamle Mester egenhændig havde skrevet Aarstallet, da Gigen blev lavet. Blækket var bogstaveligt graat af Ælde. Og Papiret og Typerne bar ogsaa synligt Vidne om at stamme fra længst hensarne Tider.

Meget godt! Vor Rigmand købte Violinen, skønt han ikke havde mere Forstand paa Musik end Katten paa Sennep.

Men nu kommer Efterspillet.

Ved den Riges Død arvede en lille Sønnesøn den kostbare Violin. Og i Tyveaarsalderen mente den unge Mand, at han dog vilde tage lidt Undervisning i Musik, skønt han ellers ikke antog sig at have Anlæg i den Retning, idet han ræsonnerede som saa, at der burde gøres noget for Violinens Skyld.

Han opholdt sig hos en Broder, der bestyrede et større Savværk i Sydens store Skove. Den riges Arvinger havde saa nogenlunde forstaaet at sætte Vej for de let erhvervede Penge. Nu var det ikke saa flot.

Vor Yngling henvendte sig da til en stedlig Violinamatør, medførende sin „Strad", som han var berettiget stolt af.

„Nej, virkelig! en ægte Strad!" udbrød Amatøren, himmelfalden af Glæde og Henrykkelse ved for første Gang i sit Liv at staa med saadan en Skat i Haanden.

Opmærksomt betragtede han dej smukke, fine Stykke Arbejde. Hvor var det nøjagtigt og omhyggeligt forarbejdet i hver mindste Enkelthed. Alting bar Vidne om, at Violinen kunde stamme fra Antonius Stradivari.

Men — —

Som Læseren let kan tro, ventede Amatøren ikke længe med at føre Buen over Strengene.

Da gled der en Skygge over hans Ansigt. „Det var dog besynderligt," og i Tanken føjede han til: „Den er ikke halv saa god som min egen til 50 Dollars."

„Hvad er der i Vejen?" spurgte den unge Mand, „luer den ikke?"

„Hm, well, I — that is, yes."

Atter besaa Amatøren Instrumentet. Og nu tog han Plakaten derinde lidt nøjere i Agt. Der stod:

„Antonius Stradiuarius Cremonsis Taciebat Anno 1624).

„Av!" udbrød han, „Antonius har lavet dette Instrument tyve Aar, før han blev født."

— Se,
Den havde vistnok Løvens Hud,
Men Æslets Røst, det Skumpelskind.

• • •

Kipling har paa Prænt udtalt, at de tyske Militærfange er med Hud og Haar, i Bund og Grund barbariske og det, der værre er. De danner, mener han, en paalidelig Gradmaaler for den tyske „Kultur".

Nu, Kipling burde nogenlunde vide, hvad han snakker om, for han har givet adskilligt af virkelig Poesi i sine mange Bøger.

Og indlysende er da ogsaa, at f. Eks. den idelige tyske „Wacht am Rhein" i ingen Henseende taaler at sammenlignes med det aandfulde Mesterværk, det engelske Militærsyngner: „It's a long, long way to Tipperary". Denne herlige Opfang kvædes af høj og lav, i Hæren og Marinen, under Marchen og i Skyttegraven. Det er, kort sagt, en Sang, der har vasket sig.

For dog at være retfærdig mod Kipling, skal det indrømmes, at han ikke har holdt „Tipperary" frem som Mønster for, hvad militær Sang burde være.

Men for den, der bor i et Glashus, er Stene ikke det heldigste Emne at haandtere for meget med — vel?

• • •

Vor Redaktør aftrykte en Prøve af det Nynorske forleden.

Ja, paa Tryk ser det næsten grinagtigt ud, det Sprog. Anderledes dog, naar det tales. Da er der Marv og Kraft i det.

Men her kan gøres den Bemærk-